

עיר התורה שקרובה אליך

מרדכי מלכא

רב ואב"ד עיה"ק אלעד ת"ו

יו"ר ועדת סת"ם העולמית

הרבנות הראשית לישראל

לשכת הרבנות הראשית אלעד.

בד"צ אלעד*בתי הוראה*שרותי דת*רישום נישואין*כשרות*מקואות*עירובין

The office of Rabanoot Eled – in hesd of Rabbi MORDECHAI MALKA

המלך

פרשת ויקרא

אור

הקרבת הקרבנות והמידות לעשות רצון השם.

ויקרא פרק א (א) ויקרא אל-משה וידבר יקוק אליו מאהל מועד לאמר: (ב) דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם אדם כפי-יקריב מכם קרבן ליקוק מן-הבהמה מן-הבקר ומן-הצאן תקריבו את קרבנכם:

שאלות:

הקידמה שהעניקה ההתפתחות הטכנולוגית, אמר לי החפץ חיים ידעתי בתי שיש היום מטוסים ויודע אני עוד שיגיעו בהם עד הירח ידעתי שיש פצצות ועוד יפתחו מהם פצצות היכולות להחריב ח"ו מדינות שלימות זה הוא מה שהם יודעים אבל אצלנו עושים את האדם עד כאן דברי החפץ חיים. ביאור הדברים תכלית האדם לעבוד על המידות ולעשות מעצמו בן אדם לפני הכל, שדרך ארץ קדמה לתורה.

המסתתר מאחרי כל קרבן:

הנה עד הלום התבאר בספר שמות כמה פרשיות על בגדי כהונה המשכן וכליו כהכנה לבניית מקום ומשרתו אשר בו תשרה השכינה בתוכנו, וכעת מתחילים בחומש ויקרא שבו מתבאר אחד משלושת עמודי העולם עמוד העבודה שהוא עבודת הקורבנות במשכן, ותורתנו הקדושה רומזת ומבארת כיצד הקורבנות היו מכפרים על עוונות עם ישראל בתיבה "מכס" שכל כוונת הקרבן אינו להקריב את הבהמה אלא צריך להקריב מכס היינו מהעצמיות שלכם ולוותר על התאוות והרצונות שבהן נכשל האדם בעבירות לטובת עבודת רצון השם, וכן את מידותיו הרעות הגאווה שהיא שורש כל המידות הרעות שהן חלק ממנו ויתר המידות, צריך את הכל להקריב אותן ולהשתמש בהן אך ורק לעשות רצון השי"ת ויקיים בגאווה ויגבה ליבו בדרכי השם וזהו הכוונה מכס. וזו כוונת תשובת רבי יוחנן בן זכאי לתלמידו שיש תחליף לקורבנות עשיית חסד שבזה שמקריב מעצמו למען הזולת זה תכלית הקרבן ויותר רצוי אצל השם יתברך מהקרבנות הבהמה. והן הם דברי הנביא ירמיהו פרק ז (כב) פִּי לֹא־דִבַּרְתִּי אֶת־אֲבֹתֵיכֶם וְלֹא צִוִּיתִים בְּיֹם הוֹצִיאֵנִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־דִּבְרֵי עוֹלָה וְזָבַח: (כג) פִּי אִם־אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה צִוִּיתִי אֹתָם לֵאמֹר שִׁמְעוּ בְּקוֹלִי וְהִייתִי לָכֶם לֵאלֹהִים וְאֹתָם תִּהְיוּ לִי לְעַם וְהִלַּכְתֶּם בְּכָל־תְּדָרְךָ אֲשֶׁר אֲצַוֶּה אֶתְכֶם לְמַעַן יִיטֵב לָכֶם: וכמתבאר מדברי מסכת מנחות דף קי ע"א אמר ריש לקיש, מאי דכתיב: זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם? כל העוסק בתורה, כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם. וכן מדברי מסכת מכות דף י ע"א וא"ר יהושע בן לוי, מאי דכתיב שיר המעלות לדוד שמהתי באומרים לי בית ה' נלך? אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא רבש"ע, שמעתי

א) שואל הזוהר מדוע התורה כותבת כי יקריב "מכס" הלא למותר הוא ומספיק אדם כי יקריב קרבן? ב) עוד הקשה רש"י למה כתוב "אדם" ולא איש? ג) יש להתבונן שמבואר בפרשה כמה סוגי קורבנות יש מקריב עגל ויש צאן ויש עוף ויש מנחה ועל כולם כתוב שזה עולה ריח ניחוח להשם היתכן שאין הבדל? ד) עלינו להתבונן בכל עניין הקורבנות אשר לכאורה מה שייך לעשות בהן נחת רוח להקב"ה וכי אדם הוא, וכמ"ש הנביא שמואל א פרק טו פסוק כב ויאמר שמואל תחפץ ליקוק בעליות וזבחים בשמע בקול יקוק הנה שמע מזבח טוב להקשיב מחלב אילים: ישעיהו פרק א (יא) למהל'י רב'זבחיכם יאמר יקוק שבעתי עלות אילים וחלב מריאים ודם פרים וכבש'ים ועתודים לא הפצתי: ואולי היה מקום לחשוב שיש בזה בל תשחית של הקורבנות והדם שנשפך על המזבה, וגם התורה חסה על ממונם של ישראל הלא דבר הוא?

מחשבת האדם:

בדרך כלל תפיסת והשיבת האדם על בית המקדש והקורבנות הדבר היה שייך רק כאשר בית המקדש בתיקונו ולאחר חורבן הבית במלך הקורבנות ואין מה שיכפר על מעשיו של האדם להעלות ריח ניחוח להשם, אולם כבר שאל רבי יהושע והשיב לו רבו רבי יוחנן בן זכאי על כך במסכת אבות דרבי נתן פרק ד. בביאור דברי התנא שהעולם עומד על גמילות חסדים כיצד, פעם אחת היה רבן יוחנן בן זכאי יוצא מירושלים והיה ר' יהושע הולך אחריו וראה בית המקדש חרב אמר ר' יהושע אוי לנו על זה שהוא חרב מקום שמכפרים בו עונותיהם של ישראל. א"ל בני אל ירע לך יש לנו כפרה אחת שהיא כמותה ואיזה זה גמילות חסדים שנאמר כי חסד הפצתי ולא זבח (הושע ו' ו'). ביאור הדברים שהאדם מקריב מעצמו לחברו זהו תחליף לקרבן כמו שנבאר. ללמדנו שיש תחליף לקורבנות לכפר כאשר נבאר.

מעשה עם החפץ חיים:

נקדים לדברנו מעשה שהיה עם החפץ חיים. קרובת משפחה של החפץ חיים שנסחפה בנערותה על ידי הגל העכור של ההשכלה סיפרה לעת זיקנתה בימי מלחמת העולם הראשונה באתי אל החפץ חיים ואמרתי לו עד מתי תשב רכון על ספריך צא אל האור הצמרף לחיי

עיר התורה שקרובה אליך

מרדכי מלכא

רב ואב"ד עיה"ק אלעד ת"ו

יו"ר ועדת סת"ם העולמית

הרבנות הראשית לישראל

לשכת הרבנות הראשית אלעד.

בד"צ אלעד*בתי הוראה*שרותי דת*רישום נישואין*כשרות*מקואות*עירובין

The office of Rabanoot Eled – in hesd of Rabbi MORDECHAI MALKA

תינוקות במרם זמנה, שאל אותי רבי ביבי, מה יעשה עם שנותיה שהיתה צריכה עדיין להיות בהאי עלמא, והשיב ואמר לו שנותנים את השנים האלו לתלמיד חכם המעביר על מידותיו.

שני דרכים בהנהגת האדם:

ובאמת כתב התנא שיש שני דרכים בהנהגת האדם במסכת אבות פרק ה משנה יט כל מי שיש בידו שלשה דברים הללו מתלמידיו של אברהם אבינו ושלשה דברים אחרים מתלמידיו של בלעם הרשע עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפלה מתלמידיו של אברהם אבינו עין רעה ורוח גבוה ונפש רחבה מתלמידיו של בלעם הרשע מה בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע תלמידיו של אברהם אבינו אוכלין בעולם הזה ונוהלין בעולם הבא שנאמר (משלי ח') להנחיל אהבי יש ואוצרותיהם אמלא אבל תלמידיו של בלעם הרשע יורשין גיהנם ויורדין לבאר שחת שנאמר (תהלים נ"ה) ואתה אלהים תורידם לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אבטח בך: **ללמדנו שיש בפני האדם שני דרכים כיצד לנהל את חייו דרכו של בלעם וההולכים בדרכו זה לרדוף אחרי השגת כל תאוותיו וגם אחרי הכבוד והגאווה בהיות והשקפת עולמם כיצד למצות ולנצל את תקופת חיי האדם עלי אדמות, ולצערנו התוצאות הן הפוכות ומתאכזבים מהתוצאות שלא משיגים כל תאוותם, לעומת דרכו של אברהם אבינו וההולכים בדרכו היא לעבוד על המידות ולהקריב את כל התאוות והרצונות לעשות רצון השם ואכן זוכים לשני עולמות.**

הרמוז בתיבת אדם לענוה:

ובזה מיושב גם מדוע אמרה התורה אדם ולא איש, עיין ברש"י מה שיישב, ואפשר עוד לומר לרמז לנו כי בכדי להקריב קרבן צריך להדמות לאדם הראשון שלא שייך אצלו גאווה כי לא היה לו על מי להתגאות, והיינו שיכניע ליבו בהבאת הקרבן, וכמאמר דוד המלך בתהלים פרק נא (יח) **פי לא תהפין זבחה ואתנה עולה לא תרצה: (יט) זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדבה אלהים לא תבזה: הרי שבלי ענווה ושברון הלב אין שום ערך לקרבן. עוד כתבו המפרשים שהתורה רומזת בתיבת **אדם** ר"ת **אברהם דוד משה ששלושתן אמרו לשון ענווה, אברהם בבראשית פרק יח (כז) ויען אברהם ויאמר הנה נא הוצאתי לדבר אל אדני ואנכי עפר ואפר: דוד המלך בתהלים פרק כב (ז) ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם וכו' ע"פ: משה בשמות פרק טז (ז) ובקר וראיתם את פבוד יקוק בשמעו את תלנתיכם על יקוק ונחנו מה פי תלינו עלינו: כך כל מקריב קרבן עליו להיכנע ולהזור בתשובה.****

בני אדם שהיו אומרים מתי ימות זקן זה ויבא שלמה בנו ויבנה בית הבחירה ונעלה לרגל, ושמחתי, אמר לו הקדוש ברוך הוא כי טוב יום בחצריך מאלף, טוב לי יום אחד שאתה עוסק בתורה לפני, מאלף עולות שעתידי שלמה בנך להקריב לפני על גבי המזבח ע"כ. ללמדנו שתכלית הקרבן אינו הקרבת הבחמה או העוף או המנחה, אלא המסתתר מאחרי הקרבן שזה הקרבת התאוות התשוקות והרצונות של האדם המסתתרת מאחרי הקרבן לעשות רצון השם והוא אשר עושה את הנהגת רוח לקב"ה, ולכן אין הבדל בגודל הקרבן בכדי לעשות נחת רוח להשם יתברך, ולזאת העוסק בתורה ומוותר על הנאות גופו עדיף מהקרבת קורבנות, וכן העושה חסד ומעניק מכספו לאחרים וכן כל ויתור על הנאותיו לעשות רצון השם נחשבים קרבן. כך שלמרות שאין בימינו בית המקדש להקריב קורבנות אך תוכן הקורבנות נשאר לנצח, ובכל יום האדם יכול להביא קרבן להשם אשר יעשה נחת רוח לבוראנו.

כל המעביר על מידותיו מכפרים לו כל פשעיו:

ואכן כך מבואר במסכת דרך ארץ פרק ז הלכה ג כל המעביר על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו, שנאמר מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע, למי נושא עון, למי שעובר על פשע. פירושו של דבר כאשר יש לאדם סיבה מוצדקת להשיב נקמה לחברו שפגע בו או הזיק אותו והוא מוכן מצידו להתגבר ולוותר למרות הדהף הפנימי של האדם לשמור על הטריטוריה שלו הדבר נחשב ממש שמקריב את הרצונות והתאוות שלו לעשות רצון השם יתברך וזכה זוכה שאותה הקרבה מכפרת על כל פשעיו. עד שהגמרא מספרת במסכת ראש השנה דף יז ע"א על רב הונא בנו של רב יהושע שחלה מאוד ונטה למות וכשר נכנס רב פפא לבקרו אמר לבני המשפחה שיבינו תכריכים, אולם בסופו של דבר נרפא מחוליו והיה מתבייש רב פפא לבקרו כאילו פתח פה לשטן, אבל שאלו את רב הונא כשהיה גוסס מה ראה וסיפר שהיה בבית דין של מעלה ובעצם נגזרה עליו מיתה אלא שהקב"ה אמר בסוף היות והוא מעביר על מידותיו לוותר לו ולהחזירו לחייו, כך שרב פפא צדק בהשערה ורק מכוח הזכות של מעביר על מידותיו כפרו לו את כל עוונותיו והאריך ימים. וכן מספרת הגמרא במסכת מגילה דף כח ע"א שרבי עקיבא שאל את רבי נחוניא הגדול כמה זכה לאריכות ימים ואמר לו מפני שהוא מעביר על מידותיו. וכן מבואר שמגולה גדולה לאריכות ימים היא להיות מעביר על מידותיו, במסכת חגיגה דף ד ע"ב שפעם ראה רב ביבי בר אבבי, איך שמעה שלוחו של השטן זה מלאך המות בשמות, והביא את נשמתה של מרים מגדלת

עיר התורה שקרובה אליך

מרדכי מלכא

רב ואב"ד עיה"ק אלעד ת"ו

יו"ר ועדת סת"ם העולמית

הרבנות הראשית לישראל

לשכת הרבנות הראשית אלעד.

בד"צ אלעד*בתי הוראה*שרותי דת*רישום נישואין*כשרות*מקואות*עירובין

The office of Rabanoot Eled – in hesd of Rabbi MORDECHAI MALKA

כיצד קרנו פני משה מאל"ף זעירא:

ובזה יובן היטב שבזה שמשה רבנו כתב ויקרא אות אל"ף קטנה בשארית הדיו קרנו פניו, היינו במידת הענווה שרצה להשוות עצמו לבלעם ולכתוב ויקר ורק השי"ת חייבו לכתוב ויקרא וכתבה קטנה, ובה שהקטין עצמו זכה לקירון פניו, ולכן שפיר דווקא כאן נרמז דבר זה מפני שהתורה מדברת על קורבנות שעיקרן הוא הכנעת הלב ענווה ושכירת המידות.

למה פסלה התורה שאור ודבש:

אף גם זאת נבין היטב מדוע שאור ודבש אסרה התורה להקריבן למרות שאמר בר קפרא שאם היה נותן דבש בקטורת לא היה אפשר לעמוד מפני ריחה? כיון שתכונת השאור הוא להתפיה את הבצק ואינו מראה את המציאות האמיתית שלו, וכך גם הדבש מגביר את הריח יותר מהטבעיות שלו, נמצא שתכונה זו אינה משקפת את האמת, אלא כדמיון בעל הגאווה שמגביה עצמו יותר ממה שהוא, ודבר זה מאוס לפני השי"ת, אלא אדרבא הכנעה ושיברון הלב הוא מה שחפץ השי"ת, ולזאת הכניסה התורה כאן את החמץ לרמז עניין זה בקורבנות.

מדוע אין קורבנות מהחיות:

ועוד יובן מדוע התורה הגבילה את הקורבנות דווקא מבהמות, בהיות ותכלית הקרבן הכנעת הלב והם נפשם שפלה שאינם טורפים אלא אוכלים עשבים, לעומת החיות הם אכזרים וטורפים אינם ראויים לקרבן.

נחשון הקריב את הגאווה:

ויסוד זה נלמד מקרבן נחשון שכתוב בו במדבר פ"ז (יב) וַיְהִי הַמִּקְרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת קָרְבָּנוֹ נְחֹשֶׁן בֶּן עֲמִינָדָב לְמִשְׁחֵי יְהוּדָה: (יג) וַיִּקְרְבֵנוּ קְעָרָת בְּקָף וכו': (יד) בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי הִקְרִיב נְתַנְאֵל בֶּן צִוְּעָר נְשִׂיא יִשָּׁשְׁכָר:

שאלות:

א) ויש לשאול מדוע לא כתוב תואר "נשיא" יהודה כלשון הנאמר בשאר הנשיאים שניתן להם תואר נשיא? ב) ועוד קשה מדוע נאמר וקרבו בוא"ו החיבור והרי הוא הראשון ואין לפניו ולא שייך וא"ו החיבור ובפרט שבשאר הנשיאים כתוב קורבנו בלי וא"ו? ג) עוד הקשה במאור ושמש הובא במעיינה של תורה מדוע נכפל תיבת קרבנו בקרבן נחשון מה שאין כן בשאר נשיאים נאמר רק קורבנו אהד? ד) עוד יש להקשות שבעל הטורים כתב שנכתב וקרבו בואו לרמז שזכה לשה בנים ושה ברכות עיי"ש, וצריך ביאור מדוע הוא דוקא זכה בהן? והעולה מדברי המפרשים גם יחד בתוספת נופך שבעצם היות ונחשון היה ראשון הנשיאים בהקרכת הקרבנות במשכן בודאי הדבר גורם להרגשת גאווה גדולה ויש כאן נסיון גדול לעשות מצוה זו לשם

שמים בלי נמיית גאווה, ולכן הייתה עבודה קשה לנחשון להתגבר על גאווה זו ומתוך גדלותו הצליח להגיע למצב שעם כל מעמדו הנכבד ביטל תוכו את הרגשת הנשיא שיש לו וזו הקרבה עצמית, וזה התורה מלמדת אותנו כמה שלא הזכיר תואר נשיא אצל נחשון כדי לבטא את הדרגה שהגיע אליה עד שלא הייתה אצלו הרגשת נשיא ולכן כתוב בתחילה ביום הראשון את קורבנו נחשון וכו' היינו שהקריב את עצמיותו ולאחר מכן רק הביא גם את הקרבן שכולם הביאו קערת כסף וכו', ולכן הוכפל לשון קורבנו, וגם לכן נכתב בפעם השניה בוא"ו החיבור דהיינו ללמדנו שהקערת כסף הוא קרבן שני אצלו, שקרבן הראשון היה עצמיותו. ובה מובן היטב שאות וא"ו מרמזת כמ"ש בעל הטורים שזכה לשה בנים ושה ברכות, מפני שוא"ו זו מבטא את דרגתו והקרבנות העצמית שמכוחה זכה.

הקרבנות מעט מהתשוקה נחשב תענית וקרבן:

וכבר כתב הראב"ד בספרו בעלי הנפש בשער הקדושה וז"ל ואני רואה הגדר הגדול והשמור המעולה והדרך הטוב להכנעת היצר הוא רעבון הנפש ממועט הנאותיה ותענוגיה במאכל ובמשתה, רק שיהנה מן הריח הטוב ורחיצת החמין לפי שהחמין ערבין עליו. והמאכל המעט שיאכל יהא מתוקן ומתובל יפה בעבור אשר יערב עליו ותהיה נפשו מקבלתו ומתפייסת ממועט ממנו. ולעולם יניח מעט מכדי צרכו ומהשלמת תאוותו. ולא ישתה יין כי אם מזוג מזוג יפה כדי שלא תטרף דעתו עליו, ועל זה אמרו רבותינו ז"ל (גיטין ע א) סעודה שהנאתך משוך ידך ממנה. ושתי תקנות גדולות יש בענין הזה, האחת שלא תזיקנו אכילתו, והשנית כי היא כניעת היצר ושיברון התאוה. וכמו שאמרו בסעודה כן הדרך לכל הנאות העולם ותענוגיו שלא ימלא האדם מהם כל תאוותו. וכו' ואל יתענה אדם ענוי נפש פן יחלש לבו ויתקלקלו מעשיו וטבעיו ויתערבב מוחו ויהיה הפסדו מרובה משכרו כי יבטל מן התורה ומן התפלה, ואם ילמד לא תהיה תורתו מיושבת ולא יסכים להלכה ולפלפול השמועה, לפי שאין התורה נקנית אלא מתוך שמחה (ע' שבת ל ב) עכ"ל. וביאר דבריו רבנו אהרון מלונזיל בספרו אורחות חיים חלק א ענינים אחרים מתשובה וכן אמ' הראב"ד ז"ל שהי' א' מהסידוי העול' אומ' הגדר הגדול והמופלא במניע' המאכלות וזהו פי' לדבריו אל יחשוב אדם לגמרי שלא יאכל בשר ולא ישתה יין כי די לנו במה שאסרה תורה אך בעוד שהמאכל לפניו ועודנו תאב לאכול ממנו ימשך ממנו לכבוד בוראו ולא יאכל כדי תאוותו וזה הדבר יזכרנו אהבת הבורא יותר מתענית א' בשבוע כי זה בכל יום מידי אכלו ושתותו. והובא דברי הראב"ד בספר

עיר התורה שקרובה אליך

מרדכי מלכא

רב ואב"ד עיה"ק אלעד ת"ו

יו"ר ועדת סת"ם העולמית

הרבנות הראשית לישראל

לשכת הרבנות הראשית אלעד.

בד"צ אלעד*בתי הוראה*שרותי דת*רישום נישואין*כשרות*מקואות*עירובין

The office of Rabanoot Eled – in hesd of Rabbi MORDECHAI MALKA

תענית הראב"ד. ב. ע"י שמבזים ומביישים אותו ויש לו צער מזה ואינו עונה להם ומקיים הפסוק "כצאת השמש גבורתו וכו'. ג. ע"י שרוצה לדבר ומונע עצמו מכך כמו שכתב הגר"א שהוא יסוד התעניות. ד. ע"י שיושב באהלה של תורה להשתעבד עליה, לעסוק בה בעיון ובעמקות וברציפות גדולה, דוה סיגוף הגדול ביותר, וכבר הבאנו את דברי השם משמואל שהשתעבדות בביתה של תורה, וללכת בדרך התורה הוא כמו שהגיד הרה"ק מקאצק זצלה"ה ז"ע התורה – הגדול שבסיגופים לגוף.

הקרבת של האמא.

מעשה שהיה עם רבי לוי יצחק מברדיצב זצ"ל הובא בספר מעשיהן של צדיקים שהיה מנהגו בערב יו"כ כל המעוניין מבני עירו שיתפלל עליו יכול לכתוב שמו ושם אימו בפתק ויתן שני מעות לצדקה, ואכן מי היה רוצה להפסיד תפילת צדיק ביו"כ בשביל שני מעות ולכן עד הצות כבר נערמו שני ערימות על שולחנו אחת של הפתקים ואחת של המעות, והנה לקראת הערב דפקה אישה בעודה מתנשפת שהיא רוצה למסור פתק ואכן כתבה פתק ובה שני שמות שלה ושל בנה והניחה שני מעות, אולם ראה זאת הרב והבחין שכתוב בפתק שני שמות ומאידך הניחה רק שני מעות, פנה אליה הרב ואמר לה כי על כל שם צריך שני מעות, והשיבה כי כל היום היא התרוצצה לחפש להשיג הלואה ובקושי השיגה שני מעות, אמר לה הרב שהוא מצמער אבל אינו יכול להתפלל רק על שם אחד ותבחר איזה, אמרה לרב אם כך אני מוכנה להפקיר את עצמי ובלבד שתתפלל על בני, שמח הרב ואמר כעת יש לו סנגוריה גדולה על ישראל לפני אבינו שבשמים אם אמא מוכנה להקריב את התפילה עליה מתוך רחמים על בנה ק"ו שהקב"ה שנאמר עליו כרחם אב על בנים שירחם ויקבל את תפילת בניו. ללמדנו שהקרבת רצונותיו ותשוקותיו למען הזולת לעשות רצון השי"ת הוא הקרבן הגדול.

מוסר השכל:

העולה בידנו ללמוד שהן העבודה של האדם בינו למקום והן בין אדם לחברו תלוי בהקרבה העצמית שאדם מקריב את תאוותיו ורצונו והנאתו כדי לעשות רצון השם וכל מעשה ולו הקטן שהאדם מקריב נחשב כקרבת המעלה ריה ניהוח להשם, וכן בתפילה וברכות ולימוד תורה ושאר המצוות לדעת תמיד שכל מאמץ שעושים בכדי לעשות רצון השם הופך לקרבן המעלה ריה ניהוח להשם, והן בין אדם לחברו כל ויתור או שינוי שאדם תובע מעצמו למען הזולת הרי זה קרבן שעושה בזה את רצון השם, ובמקום לעשות זכות מכל ניגוד הופכים את זה כאתגר לתיקון ולשידורג ולשיפור המידות והתכונות ובה זוכה שבכל עת מקריב בו קורבנות לעשות נחת רוח לשכינה, וזכה להרבות אהבה ואהוה שלום ורעות הן בביתו והן בחברתו וזכה לאורך ימים ושנים בשמחה ובששון וטוב לבב כל הימים אמן.

הצב"י מרדכי מלכא עיה"ק אלעד

הסידים (מרגליות) סימן יב וכן בספר כלבו סימן סז וכן במנורת המאור פרק ג – תשובה, וכ"כ בספר מגיד משרים למרן רבינו יוסף קארו (פרשת ויקרא, דף מ ע"ב) וז"ל וזכור דברי יונה קרישי כי בעוד שהאדם מאכלו ערב עליו יסלק ידו ממנו לעבודת בוראו וזה חשוב יותר מתענית עכ"ל. וכ"כ מרן החיד"א בספר עבודת הקודש (מורה באצבע סימן ג' אות קיב) וז"ל: אם מאכל אחד מתוק לחיכו וערב עליו, וכן בעודנו נהנה ממנו מושך ידיו לסגף עצמו, נחשב לו כקרבת ומזבח כפרה, עכ"ל. והובא בפוסקים רבים השל"ה והחס"ל והבא"ח כולם המליצו על תענית זו יותר מכל תענית וסיגוף ובה מתאפשר לו ללמוד ולעבוד השי"ת ומאידך חשוב כתענית.

ויש להוסיף שכבר אמרו הז"ל על הפסוק ועשו מקדש ושכנתי בתוכם בתוכו לא נאמר אלא בתוכם למדנו בתוכו של כל אחד ואחד יכול להיות המקדש והמזבח ובו יוכל להקריב קורבנות בהקרבת הרצונות התשוקות והתאוות והמידות לעשות רצון השם אשר יעלו לריח ניהוח לפני השם יתברך ובה יתכפרו לו עוונותיו.

הדרך בעבודת השם:

וכך כתב בספר "שם משמואל" (פר' ויחי שנת תרפ"א) כתב "מוטב שיאמר כל אחד לנפשו: מוטב להשתעבד בביתה של תורה ולצמצם את כל מעשיו ותהלוכותיו שיהיו בדרך התורה (וכך יתוקנו הטאיו) ולא להשתעבד לתעניות וסיגופים, כמו שהגיד הרה"ק מקאצק זצלה"ה ז"ע שבהילוך בדרך התורה הוא הגדול שבסיגופים לגוף, ומובן שהאיש השם שכמו להשתעבד לתורה, הן ביגיעת הלימוד והן בצמצום תהלוכות מעשיו עפ"י דרכי התורה, מועיל יותר מכל סיגופים הגוף עכדה"ק. ואפשר לקיים את היסורים והסיגופים בדרכים אחרים. א. איתא ביסוד התשובה מרבינו יונה בשם הראב"ד ז"ל "כי הגדר הגדול המעולה המופלא מניעת המאכלות" היינו שבאמצע אכילתו ימושך מתאוותו, ולא ימלא אותה לגמרי, וזה נחשב כתעניות ועינויים קשים [וזה נקרא